

Oláh András

zárójelben

már semmi dolgom veled
zárójelbe tettél
azóta ökölbe szorítva élek
ideiglenes lakód voltam
– átszállóvendég –
de kirekesztettél magadból
s már csak a jeltelen idő vet
eléd néha mint cirkuszi
elefántnak a kockacukrot

mióta elengedtelek

a szurdokban kis patak csörgedezett
egymáshoz simuló arcunkat
néztük meztelen vizében
minden olyan hibátlannak
tűnt akkor és egyszerűnek
– csak azóta kuszálódtak össze
a dolgok mióta elengedtelek
s mióta az a suta be sem fejezett
mondat – mint az abroszon szétfolyó
bor – benned foltot hagyott

[hajában deres virágok]

naphosszat ott üldögélt a szobor előtti padon hajában deres virágok láttam lelassult kezéből kiengedte a zsákmányt az öregedő emlékeket a szekérszöveget a lovak szapora trappolását az időt amikor még vágyott megmártózni az álmok farvizében alanyává lenni a pajkos örömmek... az emlékek tolvajnyelvén megértettük egymást sokáig de szemében már régóta ősz van és sötét közénk rágta magát az éjszaka szívében az út járhatatlan s a lobbanó szélben keresztbe vetett lábakkal egykedvű csönd feszül